

Prvá kapitola

Ulica za cukrárňou je tichá, pokojná a v polhodine tesne pred východom slnka, keď sa štíhle prsty svitania práve dostávajú nad obzor, takmer verím tomu, že som jediný človek na svete. Je polovica septembra, čo v mestečkách na Cape Cod znamená, že turisti odišli domov, Bostončania na sezónu zatvorili svoje letné domy a ulice nadobudli pustý charakter nepokojného sna.

Lístie začína meniť farbu a ja viem, že o niekoľko týždňov bude odrážať tlmené odtiene západu slnka, hoci väčšine ľudí ani nenapadne prísť obdivovať jesenné lístie práve sem. Milovníci listov si to zamieria do Vermontu, do New Hampshire alebo do Berkshires v západnej časti nášho štátu, kde duby a javory vymaľujú svet ohnivou červenou a sýtou oranžovou farbou. V tichu mimo sezóny na Cape Cod sa však budú trávy na pobreží, povievajúce vo vetre, s pribúdajúcimi dňami sfarbovať dozlata, vtáky migrujúce z Kanady na juh budú odpočívať vo veľkých krdľoch a močiare sa zmenia na akvarelové ťahy štetcom. A ja sa budem ako vždy pozeráť na svet z okna cukrárne Severka.

Nepamätám si, kedy som sa tu, v podniku mojej rodiny, necítila viac doma ako v malom žltom domčeku pri zálive, v ktorom som vyrastala a do ktorého som sa po rozvoде musela vrátiť.

Rozvod. To slovo mi znie v ušiach stále dookola a opäť navodzujúce pocit zlyhania, keď sa pokúšam otvoriť dvierka rúry jednou nohou, žonglovať s dvoma veľkými plechmi s miniatúrnymi škoricovými koláčikmi v rukách a zároveň sledovať prednú časť cukrárne. Vložím koláčiky do rúry, súčasne vytiahnem plech s croissantmi, bokom pribuchnem dvierka, a znova mi napadne, že úsilie všetko zvládnuť znamená len to, že máte stále zamestnané obe ruky. V tomto prípade doslova.

Tak veľmi som chcela zostať vydatá, najmä pre Annie. Nechcela som, aby moja dcéra vyrastala v domove, kde by sa cítila zmätená zo svojich rodičov, ako som sa cítila ja, keď som bola dieťa. Priala som si pre ňu viac. Ale život sa nikdy nevyvíja tak, ako si ho naplánujete, však?

Zvonček nad vchodovými dverami sa ozve práve vo chvíli, keď z plechu skladám nadýchané maslové croissanty. Pozriem sa na časovač na druhej rúre. *Vanilkové košíčky musím vybrať o necelých šesťdesiat sekúnd, čo nestihnem, ak pôjdem dopredu,* pomyslím si.

„Hope?“ ozve sa hlboký hlas od dverí. „Si tam vzadu?“

S úľavou si vydýchnem. Aspoň zákazník, ktorého poznám. Niežeby som nepoznala takmer každého, kto zostane v meste po tom, čo turisti odídu domov.

„Hneď som tam, Matt!“ zakričím.

Natiahnem si kuchynské rukavice, tie žiarivo modré s vyšitými koláčikmi na okrajoch, ktoré mi Annie kúpila vlani na tridsiate piate narodeniny, a vytiahnem vanilkové košíčky z rúry. Zhlboka sa nadýchnem, ich sladká vôňa ma na chvíľu vráti do detstva. Moja *mamie* – po francúzsky stará mama – založila cukráreň Severka pred šesťdesiatimi rokmi, niekoľko rokov po tom, čo sa aj so starým otcom presťahovala na Cape Cod. Vyrastala som tu, učila som sa piecť pod jej vedením, keď mi trpezlivo vysvetľovala, ako sa miesi cesto, prečo kysne a ako z tradičných, ale aj z nečakaných kombinácií ingrediencií zhotoviť cukrovinky, o ktorých každý rok píšam v *Boston Globe* a v *Cape Cod Times*.

Položím koláčiky na chladiacu mriežku a namiesto nich vlo-
žím do rúry dva plechy anízovo- feniklových sušenok. Pod ne, na
spodný rošt, zasuniem plech s dávkou polmesiačikov z mandľové-
ho cesta ochuteného vodou z pomarančových kvetov, posypaných
škoricou a uzavretých v lístkovom ceste vytvarovanom do jemne
zahnutých rožtekov.

Zatvorím dvierka rúry a oprášim si ruky od múky. Zhlboka
sa nadýchnem, nastavím digitálny časovač a vyjdem z kuchyne
do jasne osvetlenej cukrárne. Bez ohľadu na to, ako veľmi som
unavená, keď idem vítať zákazníkov, vždy sa usmievam. S Annie
sme cukráreň vymaľovali minulú jeseň, keď obchody išli pomaly,
a ona vybrala princeznovskú ružovú s bielym lemovaním. Nieke-
dy mám pocit, akoby sme žili vnútri jedného z mojich koláčikov.

Matt Hines sedí na stoličke oproti pultu, a keď ma zbadá, vy-
skočí a usmeje sa.

„Ahoj, Hope!“ pozdraví ma.

Opätujem mu úsmev. Matt bol kedysi na strednej škole môj
frajer. Rozišli sme sa pred odchodom na rozdielne vysoké školy.
Ja som sa po niekoľkých rokoch vrátila s bakalárskym titulom,
neúžitocnou polovicou právnického vzdelania, s novým manže-
lom a malou dcérkou a odvtedy sa s Mattom iba kamarátíme.
Od môjho rozvodu ma síce niekoľkokrát pozval na rande, ale ja
som si takmer s prekvapením uvedomila, že sme jeden druhého
prerástli. Je ako obľúbený starý sveter, ktorý mi už nepasuje. Život
vás zmení, aj keď si to počas neho neuvedomujete, a ukáže sa, že
uplynulé roky už nemôžete vziať späť. Zdá sa však, že Matt to
nechápe.

„Ahoj, Matt!“ snažím sa znieť neutrálne a priateľsky. „Môžem
ti ponúknuť šálku kávy? Na účet podniku, keďže si musel čakať.“
Nečakám na odpoveď a rovno mu jednu nalejem. Presne takú,
akú má rád: dva cukry a smotana, v tégliku, aby stihol prísť do
miestnej banky, kde je regionálnym viceprezidentom, a vybaviť
si nevyhnutné záležitosti, kým otvoria prevádzku. Keďže pracuje

len o dva bloky ďalej na Hlavnej ulici, zastaví sa tu raz alebo dvakrát do týždňa.

Matt prikývne a s úsmevom odo mňa prijme kávu.

„Čo ti ešte môžem ponúknuť?“ spýtam sa a ukážem na sklennú vitrínu s koláčikmi. Som tu už od štvrtej, a aj keď ešte nemám všetko hotové, čerstvo napečených produktov je tam už dost. Siahnem po miniatúrnom koláčiku z lístkového cesta naplneného citrónovo-mandľovou plnkou a potretého ružovou vodou s medom. „Čo tak mandľový koláčik?“ navrhmem a podám mu ho. „Viem, že ich máš rád.“

Zaváha iba na sekundu, kým po ňom siahne. Zahryzne doň a privrie oči. „Hope, ty si sa pre to narodila,“ konštatuje s plnými ústami, a hoci viem, že je to kompliment, jeho slová ma tvrdo zasiahnu, pretože to som vôbec nemala v úmysle. Nie je to život, aký som si predstavovala, a Matt to vie. Ale moja stará mama ochorela, mama zomrela a ja som už nemala na výber.

Odožením tie slová z mysle a tvárim sa, že ma netrápia, keď Matt odrazu povie: „Vlastne som sa dnes ráno prišiel s tebou o niečom porozprávať. Môžeš si ku mne na chvíľu sadnúť?“

Jeho úsmev pôsobí trochu umelo, uvedomím si zrazu. Prekvapí ma, že som si to nevšimla skôr.

„Hm...“ Pozriem sa späť ku kuchyni. Polmesiačiky posypané škoricou musím čoskoro vybrať z rúry, no mám ešte pár minút, kým sa ozve časovač. V túto skorú rannú hodinu v cukrárni nikto iný nie je. Pokrčím plecami. „Áno, dobre, ale iba na chvíľu.“

Nalejem si šálku čiernej kávy, dnes už tretiu, a posadím sa na stoličku oproti Mattovi. Opriem sa o stôl a pripravím sa na to, že ma pozve na ďalšie rande. Nikdy neviem, ako na to reagovať. Sústreďenie sa na manžela a dcéru celé roky ma stálo väčšinu bývalých priateľstiev, takže sebecky nechcem stratiť ešte aj Matta. „Čo sa deje?“

Z toho, ako sa pred odpoveďou odmlčí, okamžite nadobudnem pocit, že niečo nie je v poriadku. Možno preto, lebo som

si v poslednom čase zvykla na zlé správy. Mama mala rakovinu. Starú mamu postihla demencia. Môj manžel sa rozhodol, že už nechce byť mojím manželom. Preto ma prekvapí, keď sa Matt spýta: „Ako sa má Annie?“

Pozorne sa naňho zahľadím a srdce sa mi zrazu rozbúši, pretože sa zľaknem, či vie niečo, čo ja nie. „Prečo? Čo sa stalo?“

„Len ma to zaujíma,“ povie Matt rýchlo. „Som milý. Nadväzujem rozhovor.“

„Aha,“ odvetím s úľavou, že neprišiel ako posol zlých správ. Neprekvapilo by ma, keby som sa dozvedela, že moju dcéru prichytili pri nejakej hlúposti, napríklad pri krádeži v obchode alebo pri sprejovaní školských múrov. Odkedy sme sa s jej otcom rozišli, je iná – neprestajne nervózna a nahnevaná. Viackrát som s pociťom viny prehľadala jej izbu s podozrením, že nájdem cigarety alebo drogy, ale zatiaľ jediným dôkazom zmeny mojej Annie je jej ustavične zlá nálada a podráždenie. „Prepáč,“ ospravedlím sa Mattovi. „Stále čakám, že sa ešte niečo pokazí.“

Odvráti zrak. „Čo keby sme dnes zašli spolu na večeru?“ spýta sa. „Len ty a ja. Annie bude u Roba, však?“

Prikývnem. S mojím bývalým sa delíme o starostlivosť o dieťa rovnakým dielom, čo je dohoda, ktorá sa mi nepáči, lebo som presvedčená, že Annin život je jej vinou menej stabilný. „Ja neviem, Matt,“ poviem. „Len si myslím...“ Hľadám slová, ktoré by ho nezranili. „Myslím si, že je to azda príliš skoro. Rozvod je ešte taký čerstvý a Annie sa naozaj trápi. Asi bude lepšie, ak jednoducho...“

„Je to len večera, Hope,“ preruší ma Matt. „Nepožiadam ťa o ruku.“

Líca mi zahoria. „Samozrejme, že nie,“ zamrmlam.

Zasmeje sa a chytí ma za ruky. „Uvoľni sa, Hope.“ Zaváham, a tak s miernym úsmevom dodá: „Musíš predsa jesť. Čo povieš?“

„Dobre teda,“ súhlasím a v tej chvíli sa otvoria vchodové dvere a do cukrárne vojde Annie s batohom prehodeným cez plece

a s tmavými slnečnými okuliarmi na očiach, hoci sa ešte nerozbrieždilo. Zastaví sa, chvíľu na nás hľadí a ja hneď viem, na čo myslí. Odtiahnem ruky od Matta, ale už je neskoro.

„Skvelé,“ zahundre. Strhne si slnečné okuliare, prehodí si dlhé zvlnené blond vlasy cez plece a uprie na nás pohľad, ktorý jej hlboké sivé oči robí ešte búrlivejšími ako zvyčajne. „Chystali ste sa akože začať sa bozkávať, keby som sem neprišla?“

„Annie,“ napomeniem ju a postavím sa. „Nie je to tak, ako to vyzerá.“

„Ako myslíš,“ zamrmle. Jej nová obľúbená fráza.

„Nebuď na Matta hrubá,“ upozorním ju.

„Ako myslíš,“ zopakuje a tentoraz na zdôraznenie vyvráti oči. „Budem vzadu. Takže sa môžete vrátiť k tomu, čo ste práve robili.“

Bezradne sa za ňou pozerám, ako prechádza cez lietacie dvere do kuchyne. Počujem, ako hodí batoh na kuchynskú linku, jeho váha zarachotí antikorovými miskami, ktoré tam mám poukladané, až mnou trhne.

„Prepáč,“ vzdychnem si a otočím sa späť k Mattovi. Hľadí smerom, ktorým zmizla Annie.

„To je teda číslo,“ podotkne.

Prinútim sa do smiechu. „Veď vieš, deti.“

„Úprimne povedané, neviem. A nechápem, ako to vydržíš.“

Prísne sa naňho zahľadím. Ja sa môžem cítiť otrávená náladami svojej dcéry, ale on nie. „Len prežíva ťažké obdobie,“ vysvetlím mu. Pozriem sa smerom ku kuchyni. „Rozvod bol pre ňu ťažký. A pamätáš si na siedmu triedu. Nie je to práve najľahší ročník.“

Matt sa postaví. „No spôsob, akým jej dovoľíš, aby sa s tebou rozprávala...“

Stisne mi žalúdok. „Prajem ti pekný deň, Matt,“ precedím cez zuby zovreté tak pevne, až to bolí. Skôr než stihne odpovedať, odvrátim sa a zamierim do kuchyne v nádeji, že pochopí, že má okamžite odísť.